

[Lysholt Hansen.]

telse. Kun boligministeren og finansministeren var af den opfattelse, at staten ikke ville være erstatningspligtig, og boligministeren byggede derfor sin afvisning i finansudvalget af muligheden for erstatning alene på de to ministres skøn.

Jeg kan ikke afgøre, om staten ville være erstatningspligtig, men jeg finder, at det er en grov undladelse, at boligministeren ikke, da spørgsmålet drøftes i finansudvalget, meddeler os, at den mand, der har underskrevet aftalen med Rasmussen & Schiøtz, mener, at staten er erstatningspligtig, ej heller gør os opmærksom på, at man har forhandlet spørgsmålet med kammeradvokaten og afæsket denne en bedømmelse. At det var oplysninger, der ville have spillet en afgørende rolle i finansudvalgets behandling af sagen — jeg vil gerne understrege, at ministeren havde jo denne oplysning både den 21. august og den 24. september, og at det var afgørende for handlingen — viser klart den udtalelse, som finansudvalgets nuværende formand, hr. Damsgaard, fremsatte til dagbladet Aktuelt den 18. december, da denne oplysning om erstatningsansvar var kommet frem under forhørene. Hr. Damsgaard siger om dette forhold — jeg citerer:

„De oplysninger, der er fremkommet om et erstatningsproblem, undrer mig meget. Jeg er sikker på, at det overhovedet ikke har været inde i vore drøftelser, at der kunne blive tale om erstatningskrav. Hvis vi var blevet stillet over for det, ville det jo også have været et forsøg på pression, som vi helt sikkert havde reageret imod. For os har der i det hele taget ikke foreligget noget om, at der skulle være truffet beslutning i sagen, inden den blev forelagt i finansudvalget.“

I en udtalelse til Ekstra Bladet samme dag sagde hr. Damsgaard:

„Det har vi ikke vidst noget om. Jeg ville, hvis jeg havde vidst, at der var tale om et ultimatum af den art, have stemt imod.“

Det vil sige, at ministeren altså ikke kunne have fået sin ansøgning igennem, hvis hr. Damsgaard og jeg og andre i finansudvalget havde været klar over, at erstatningskrav var rejst og kunne blive

aktuelt. Men ministeren undlod at give os denne oplysning. Jeg kan helt tiltræde hr. Damsgaards udtalelser og opfattelse, og jeg tror, at alle finansudvalgsmedlemmer kan, men det beviser for mig at se også mere end noget andet, at den manglende oplysning var af væsentlig betydning for finansudvalgets behandling af sagen. Jeg er meget interesseret i at høre ikke statsministerens, men boligministerens forklaring på denne undladelse, hvis værdi for sagen han var helt bekendt med og klar over, for ellers ville han jo ikke have spurgt kammeradvokaten.

Lad mig sluttelig påtale, når regeringen i sin erklæring om kommissionsdomstolens beretning siger — jeg citerer:

„Spørgsmålet om tilvejebringelse af klarhed med hensyn til styrelsernes adgang til at disponere inden for finanslovens rammebevillinger og med hensyn til andre bevillingsmæssige spørgsmål er allerede optaget til drøftelse mellem finansministeriet og folketingets finansudvalg på basis af et af finansministeriet udarbejdet notat. Regeringen vil nøje følge forløbet af disse forhandlinger.“

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at det er en urigtig fremstilling. Der foregår ikke sådanne forhandlinger eller drøftelser mellem finansministeriet og finansudvalget. Om det vil ske, kan jeg ikke udtale mig om, men det er nærmest mit indtryk, at alle i finansudvalget deler vor opfattelse, at der ikke er uklarhed om de forhold, regeringen nævner i sin erklæring, at den hidtidige procedure aldrig har givet anledning til problemer, og at der heller ikke er problemer i de emner, der er nævnt i det notat, vi har fået tilstillet fra finansministeren. Det er i hvert fald vor opfattelse, at hvis et ministerium er i tvivl om sin ret til at disponere, må man hellere spørge én gang for meget end gøre én gang for meget. Det er rigtigt, at finansministeren bad om foretræde for finansudvalget for at få lov til at forelægge nogle bevillingsmæssige spørgsmål. Det fik han naturligvis lov til, og da vi havde hørt finansministerens problemer, meddelte vi, at vi ikke havde noget at indvende imod, at vi fik et papir på de ting, han havde nævnt. Det var en lang remse. Det papir har vi fået for længst, men der er ingen i finansudvalget, der har ytret ønske om at